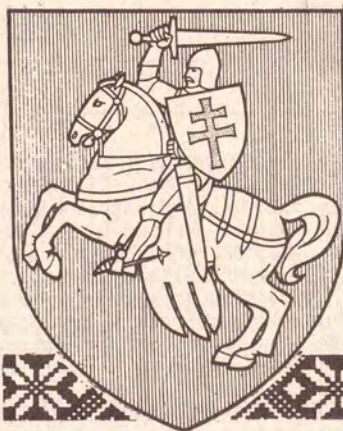

СОНЦА:
Усход, заход, даўжыня дня:
Мінск — 5.20, 20.52, 15.32;
Віцебск — 5.05, 20.48, 15.43;
Магілёў — 5.09, 20.42, 15.33;
Гомель — 5.10, 20.35, 15.25;
Гродна — 5.34, 21.08, 15.34;
Брэст — 5.43, 21.01, 15.18.

МЕСЯЦ:
Першая квадра 9 мая

ІМЯНЫ:
Марка, Сільвестра;
Віктара, Станіслава

ЗВЯЗДА

● выдаецца са жніўня 1917 г.

● БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

8 МАЯ 1992 г.
пятніца, № 90 (21868)
цана 50 кап.

УСЁ ЗМЯШАЛАСЯ Ў НАШЫХ СЭРЦАХ: РАДАСЦЬ І ГОРЫЧ, УДЗЯЧНАСЦЬ І ВІНА, РОСПАЧ І НАДЗЕЯ...

А ЗОРКІ ЗАСТАЮЦА...

Мяніецца мода. Мяніюцца кіраўнікі ўсіх рангаў. Мяніцца можа, як казваецца, нават дзяржаўны лад.

Мяніюцца разам з усімі і святы. Ужо, здаецца, замена адбылася па ўсіх святочных пунктах. Засталіся Новы год, 8 Сакавіка і Дзень Перамогі. Хоць, напрыклад, у Прыбалтыцы апошні за святы дзень не лічыць. Сягае ў маі 1945 года над рэйхстагам быў чырвоны... А ён сёння не ў пашане, гэты колер. Але пры чым тут Перамога? Вялікая, нягледзячы ні на што.

Мне не падабаюцца некаторыя выступленні нашых дэпутатаў-ветэранаў на сесіі Вярхоўнага Савета Рэспублікі. Хочацца дадучыцца да меркавання, што таталітарным мысленнем папыхае... Але, пры ўсім тым, хочацца адначасова самому сабе запярэчыць: гэтыя людзі ўратавалі ўсім нам жыццё і свабоду. І мне, і майму бацькам, і Станіславу Шушкевічу, і Зянону Пазняку таксама. Усё ж такі не вельмі хочацца ўяўляць нават самым дэмакратычным і радыкальным сябе батракамі на полі якога-небудзь нямецкага барона.

Усё правільна, гісторыя пайшла далей. І трэба пераасэнсоўваць яе ўрокі, вяртацца на больш-менш цывільнае месца ў гэтым свеце. Але няхай наша Перамога не была Перамогай цывільнасці?

Цяпер нашы ветэраны сустракаюцца з іхнімі, нямецкімі, пацскаюць адзін аднаму рукі і вітаюць новыя адносіны паміж Германіяй і былым Савецкім Саюзам. І гэта добра. Вось толькі пры гэтым нейкі непераможны атрымліваецца ў нашых былых салдат Вялікай Айчыннай вайны.

Старая выкладчыца журфака ўніверсітэта неяк сказала мне, што пасля Перамогі ўвесь час хачелася ўсміхацца. Бы час сустракацца ў апошнія гады ветэранаў, якіх ужо няма ў жыццё?

Вядома, цяпер не да ўсміхацца. Ёсць людзі, якія і гэта свята праводзяць на могілках. Гэта маці загінуўшых у Афганістане — хто таксама выканаў свой абавязак перад Радзімай да канца.

Але ўсё роўна гэта свята. Свята мужчынскага пачатку. Таго самага, які спрадвечна абараняў свой дом, сваю сям'ю і Айчыну ад чужынцаў. Сыну Марыя Прохараў-

ны Шайко, афганцу, прапаноўвалі даслужыцца ўжо ў Саюзе пасля двух раненняў. Ён адмовіўся. Гэта не лічылася за мужчынскі гонар — валакіцца з уласнай вайскай службай.

Цяпер шмат можна размаўляць і спрачацца пра парадкі ў нашай арміі, але воінскі абавязак быў і, ўзрушаны, застаецца ганаровым абавязкам.

Таму 9 мая — у першую чаргу павага тым, хто выканаў яго спаўна і хто даў магчымасць усім нам займацца іншымі абавязкамі і правамі.

Успамінаю, які дзед, які быў начальнікам штаба партызанскай брыгады ў гады вайны, адчытваў мяне з братам за тое, што мы напісалі крэйдай на сцяне драўлянай дома: «Паміраем, але не здаёмся». Імітуючы геральдыку абаронцаў Брэсцкай крэпасці. «Людзі кроў пралівалі за гэтыя словы, а вы, падшываючы...» — лаўся ён на нас.

Ужо праз некаторы час уласным розумам я дапаў, што ёсць у жыцці такія рэчы, над якімі недаручна ўвогуле нейкае дзеянне, кампенсаванне ці спыненне перамянення. Што ёсць святое для любога чалавека — пралітая кроў абаронцаў яго Радзімы і яго дома.

У мяне да гэтага часу нісці над ложкам партрэт майго дзеда-партызана, павялічаны з малой ваеннай фотакарткі. Я яго папрасіў зрабіць каларывым, таму непасрэдна твар дзеда атрымаўся на фоне як бы запечанай крыві.

Звычайны ваенны партрэт таго часу. Акуратна зачынены прабор злева направа. Два кубкі і пяціліх. І нейкі дужа строгі позірк чалавека, якому заўтра ў бой.

Такія партрэты ёсць амаль у кожнай беларускай сям'і. І іх становіцца ў апошнія гады ўсё больш, чым сям'яў людзей на гэтых пакачальных здымках, вядзеных часоў. Застаюцца ад той наймы з пачатку часу такія партрэты, помнікі і яшчэ чырвоныя зоркі на магілах невядомых салдат. Тэя зоркі, над якімі мы атрымалі сваю Перамогу і якія ўжо, здаецца, нічым не замяніць. Ні для тых, хто аддаў жыццё і сваю мужнасць за нашу свабоду. Ні для нас, хто не прыняў.

Аляксандр КОКТЫШ.

У гонар свята вялікай Перамогі

9 мая — свята вялікай Перамогі над фашызмам. Гэта свята з'яўляецца набыткам усіх міралюбівых народаў Зямлі, у тым ліку і беларускага народа, які жыццямі мільянаў сваіх сыноў і дачок унёс уклад у справу Перамогі. Памяць аб загінуўшых за справядлівую справу свабоды для кожнага з нас.

У сувязі са святам Перамогі ў Рэспубліцы Беларусь і яе сталіцы горадзе-героі Мінску будзе праведзены шэраг урачывых мерапрыемстваў. Упершыню будзе аб'яўлены загалі Міністра абароны Рэспублікі Беларусь у сувязі з Днём Перамогі. Міністр абароны генерал-лейтэнант П. П. Казлоўскі 9 мая выступіць па Рэспубліканскім радыё і тэлебачанні. У 22 гадзіны неба Мінска і краёў пачнецца вяртанне з вайны і прысцягнутыя фэерверкі.

8 мая ў 19.00 у Доме афіцэраў г. Мінска пройдзе ўрачысты вечар. 9 мая ў 10.00 на

плошчы Перамогі, кургане Славы, ля абеліска «Горад-герой Мінск», на мемарыяльным комплексе «Хатынь», у гарадах і населеных пунктах Рэспублікі да помнікаў і абеліскаў загінуўшых у гады вайны будуць ускладзены вянкi. Ва ўскладанні вянкаў прымуць удзел кіраўнікі Рэспублікі, Міністэрства абароны, прадстаўнікі Савета ветэранаў вайны і працы, грамадскіх і рэлігійных арганізацый.

9 мая абудуцца праходжанне ваенных аркестраў па вуліцах Мінска, іх выступленні ў парках і на плошчах горада. Асабліва песні і танцы БВА. Іншыя самадзейныя творчыя калектывы выступіць са святочнымі праграмамі.

У дні свята Перамогі ваенскія гарнізоны і часці будуць адкрыты для наведвання сямякамі ваеннаслужачых, ветэранамі вайны, прадстаўнікамі грамадскасці.

Прэс-цэнтр МА РБ.
(БЕЛТА).

Загад

міністра абароны Рэспублікі Беларусь

6 мая 1992 г. № 3 г. Мінск.

Таварышы салдаты, сяржанты і старшыні, прапаршчыкі, афіцэры, генералы!

Паважаныя ветэраны і партызаны Вялікай Айчыннай вайны!

Дарагія суайчыннікі!

47 гадоў прайшло з таго дня, калі пераможна завяршылася неабавязка па маштабах і лютасці бітва супраць фашызму. Вялікая Айчынная вайна ўвайшла ў нашу свядомасць як найважнейшая трагедыя чалавечтва, якая прынесла незлічоныя ахвяры, пакуты і гора беларускаму народу.

Дзень Перамогі стаў сімвалам памяці, сімвалам непераможнасці і годнасці народа. Вялікае яго подзвігу не гасне ў вяхах.

Назаўсёды захавацца памяць аб тых, хто адстаў у гонар, свабоду і незалежнасць Айчыны!

Цяперашняе свята Перамогі ўпершыню адзначаецца ў умовах незалежнасці дзяржавы Рэспублікі Беларусь. Ідэя працэсу станаўлення і ўдзялення ўзброеных Сілаў імя бясчэпкі Рэспублікі асабовы састаў

часцей і падраздзяленняў прыкладае свае духоўныя і фізічныя сілы ў павышэнні баявой гатоўнасці і баявой выучкі. Воіны, верныя беларускаму народу, штодзённа працягваюць самаадданасць, стойкасць і вытрымку.

Сардэчна вітаючы асабовы састаў, ветэранаў і партызан Вялікай Айчыннай вайны, ветэранаў Узброеных Сілаў са святам — Днём Перамогі!

Жадаю добрага здароўя, поспехаў у службе, асабістага шчасця і дабрабыту.

У замяненне свята Дня Перамогі загадаю: 9 мая 1992 года ў 22.00 зрабіць святочны фэерверк у сталіцы Рэспублікі Беларусь горадзе-героі Мінску і ў крэпасці-героі Брэсце.

Вечная слава героям, загінуўшым у баях за свабоду і незалежнасць нашай Айчыны.

Няхай жыве гераічны народ незалежнай дзяржавы Рэспублікі Беларусь.

Міністр абароны Рэспублікі Беларусь генерал-лейтэнант П. КАЗЛОЎСКІ.

У Савеце Міністраў Рэспублікі Беларусь

Савет Міністраў Рэспублікі Беларусь прыняў пастанову, у якой таварна-прамысловы састаў перагледу для сеткі работніц і служачых народнай гаспадаркі з 1 мая 1992 г. устаноўлена 1.050 рублёў, вызначаны меры па сацыяльнай абароне насельніцтва. Тэкст пастановы будзе надрукаваны ў бліжэйшым нумары газеты.

7 мая Надзвычайны і Паўнамоцны Пасол Турэцкай Рэспублікі

Уручэнне вярыцельных грамад

лікі ў Рэспубліцы Беларусь Тасу Акандан уручыў вярыцельныя граматы Старшын Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь С. Шушкевічу.

Тасу Акандан нарадзіўся 17 ліпеня 1942 г. у Стамбуле. У 1965 годзе скончыў Анкарскі ўніверсітэт. З 1968 па 1970 г. быў трэцім сакратаром у Міністэрстве замежных спраў, з 1970 г. — консул у Антверпен, з 1973 г. — першы сакратар пасольства ў Кувейце. Затым, з 1975 года працаваў у цэнтральным апарате Міністэрства замежных спраў. У 1977—1981 гг. — савецкім пасольства ў Вашынгтоне, з 1981 г. зноў у МЗС, у 1983—1987 гг. — савецкім пасольства ў Рыме. Затым работа ў МЗС, з 1988 па 1989 г. на пасадзе намесніка генеральнага дырэктара ЕЭС. Жанаты.

Надзвычайны і Паўнамоцны Пасол Італьянскай Рэспублікі ў Рэспубліцы Беларусь Джанлука Берцінцета ўручыў вярыцельныя граматы Старшын Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь Станіславу Шушкевічу.

Джанлука Берцінцета нарадзіўся 3 студзеня 1941 г. у Ферара. У 1964 г. закончыў юрыдычны факультэт Пізанскага ўніверсітэта. У 1967 г. прыняты на дыпламатычную службу. Са студзеня 1968 г. працаваў у Італьянскім уладальні персаналу, затым аташэ місіі. Са снежня 1968 г. — у асабовым Сакратарыяце намесніка міністра. З 1969 г. — другі сакратар у Пастаянным прадстаўніцтве Італіі ў Арганізацыі па эканамічнаму супрацоўніцтву і развіццю (АЭСР) у Парыжы. З 1970 г. — сак-

ратар місіі. З 1972 г. — першы гандлёвы сакратар у Пекіне. З 1975 г. — першы сакратар у Вашынгтоне, з 1977 г. — савецкім. З 1982 г. — выконваючы абавязкі загалчыка IV аддзела Галоўнага ўпраўлення па эміграцыі і сацыяльных справах. З 1983 г. — першы савецкім па эміграцыі і сацыяльных справах у Пастаянным прадстаўніцтве Італіі ў ЕЭС у Бруселі, затым першы савецкім па друку і інфармацыі таго ж прадстаўніцтва. З 1989 г. загалчык III аддзела Галоўнага ўпраўлення па супрацоўніцтву і развіццю. З 1990 г. — Надзвычайны і Паўнамоцны Пасланнік II класа, з 1991 г. — у прамым падпарадкаванні генеральнага дырэктара па супрацоўніцтву і развіццю.

Вітамінны алфавіт А

Раслінаводцы-аматары зараз вырошчваюць на сваіх участках разнастайныя плады, ягады, агародніны. Кожнаму, вядома, цікава ведаць, якія карысныя рэчывы, у прыватнасці вітаміны, утрымліваюцца ў тых ці іншых пладах, агародніне, як яны ўплываюць на здароўе чалавека.

Пачынаем публікацыю вітаміннага алфавіта з вітаміну А (рэцінола).

Гэта вітамін росту. Ён утрымліваецца як у прадуктах жывёльнага паходжання — рыбінным тлушчы, масле, печані, яечным жаўтку, так і ў расліннай прадукцыі — правітамінах (карацінах), з якіх у арганізме ўтвараецца вітамін А. Караціны шмат у моркве, патрушцы, шчаўі, зялёнай цыбулі, таматах, зялёным гарошку, суніцах, ягадах абліпіхі, чырвоным

першым, шыпышне, рабіне, капусе, салатэ, гарбузах. Сутачная патрэбнасць 2 мг (або 4—5 мг карацінаў). Пры нястачы вітаміну А зацягваецца рост касцей і ўсяго арганізма, зніжаецца яго супраціўляльнасць прастудным і інфекцыйным захворванням, пагаршаецца актыўнасць пагасцітаў. Можна ўзнікаць зморцаная (куруна) слепата, парашацца набіць зрокжавага пурпуру.

а таксама магчымы захворванні вачэй, аслабленне зроку. Адсутнасць ці нястача ў харчаванні вітаміну А вядзе да парушэння абмену рэчываў, зніжэння нервава-га расстройства, выпадзення валасоў, захворвання слізістых абалонак поласці рота, вуснаў. Паколькі вітамін А

тлушчастваральны, для лепшага яго засваення неабходна дабаўляць у стравы з агародніны, алеі або амятану.

Падрыхтавана па публікацыі ў друку прафесара Л. ВІТОРАВА І. Н. ПАЛЯКОВА.

Чым багаты боб?

Гэта непатрабавальная расліна дае ўраджай без асаблівага догляду. Вытрымлівае замарозкі да —4°C. Любіць вільгаць.

На грацы боб сеюць радкамі з міжрадкоўем у 45 см. Праз паўтара-два месяцы пасля з'яўлення ўскодаў пасявае зялёны боб. Насенне ў залежнасці ад сорту пасявае праз 90—130 дзён. Найбольш распаўсюджаны сарты «русскі чорны», «беларускі», «віндзорскі зялёны» і «віндзорскі белы».

Зялёны боб ужываюць у салаты. Яго карысна ўжываць пры хваробах печані, нырака, кішчэчніка.

Спецыялісты лічаць, што салаты з зялёнага бобу садзейнічаюць паніжэнню глюкозы ў крыві пры цукровым дыябеце. У зялёным бобе мала вугляводаў, яны ўтрымліваюць правітамін

А, вітаміны групы В, РР, С, мікраэлементы. Дзякуючы гэтым якасцям боб у малочнай спецыяльнай карысна дзябетыкам.

Спецае зерне бобу вызначаецца ад іншай гародніны і з'яўляецца высокім утрыманнем бялку і лігуміну. Каштоўнае тое, што да 70 працэнтаў гэтага бялку засвойваецца арганізмам. Але стравы з бобу не лічацца дыетэчнымі па той прычыне, што затымліваюцца ў страўніку звыш 4 гадзін і выклікаюць лішняе броджэнне ў кішчэчніку. Асабліва непажадана ўжыванне ў ежу спелата бобу пры сардэчна-сасудзістых захворваннях, калітах, хваробах страўніка, падстраўнікавай залозы, жоўцевага пухіра. З асцярогай трэба ўжываць у ежу спелы боб людзям пажылога ўзросту.

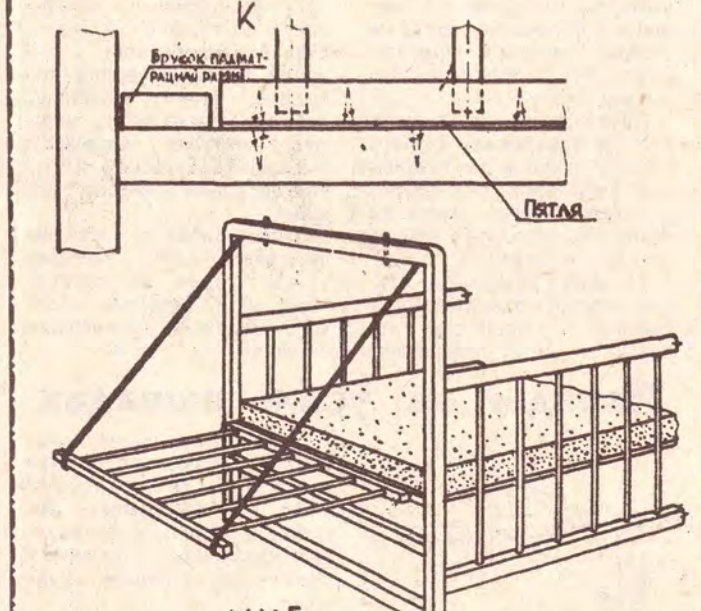
Як падоўжыць дзіцячы ложкач

Расце дзіця. Вось і ложкач стаў яму кароткім. Як падоўжыць тэрмін яго службы?

Успіны, звернуты ўсё вертыкальнай палачкай затым выразаюць ліст клеявай фанеры таўшчынёй 6—12 міліметраў па шырыні праёму спіні, даўжынёй 150—160 сантыметраў і ўкладваюць яго на падматрацную рамку. Фанеру закрываюць матрацам, а на тую частку, якая выступае, кладуць спецыяльна пашыты матрац. Каб не завальваўся, яго прывязваюць да фанеры, у якой

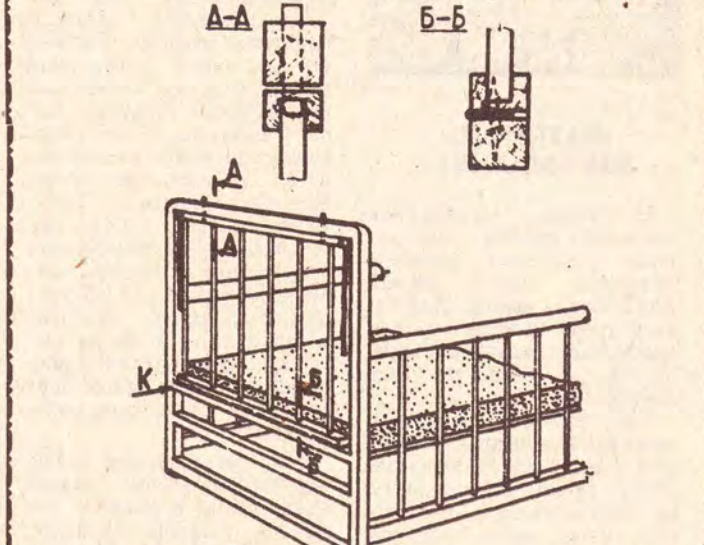
правідураваецца спецыяльную адтуліну. Фанеру трэба прывадаць прымацаваць тасёмкамі або рамянямі да верхняга бруса спіні (як на мал. Б).

Другі спосаб больш складаны, але затое дазваляе захаваць першапачатковы выгляд ложкача. Успіны ложкача на палачку прыставаецца рашотка, якая займае вертыкальнае становішча і фіксуецца двума штыркамі (мал. А), калі ло-

жачкам не карыстаюцца, і заматываюцца ў гарызонтальны становішчы (мал. Б) трымамі тасёмкамі, калі дзіця кладзецца

або драўнінна-валяністай палачкай таўшчынёй 6,8 або 10 міліметраў. Для мацавання палачкі да таго ж тасёмка неабходна прыклеіць і зама-

спяць. Рашотка робіцца з палачак, выражаных са спіні і двух брускаў сячэннем 22x28 міліметраў. Палачкі падразаюцца на 15 міліметраў і прыводзяцца да адной дакладнай даўжыні. У брускіх на роўнай адлегласці правідураваюць гнёзды па дыяметру палачак глыбінёй у 15 міліметраў. Прымацоўваюць рашотку да сярэдняга бруса спіні ложкача, яго ніжні брук і абодва баковы ўкарчаваныя на 50 міліметраў, каб сюды магла змясціцца падматрацная рамка (мал. К).

Рашотку можна замяніць шчытком з клеявай фанеры

цаваць шрубамі брукі сячэннем 20x20 міліметраў. Калы з ложкача лепш зняць, а каб ён быў устойлівым, пад стойкі пакласці падкладкі.

У апошні час сталі выпушчаць ложкачы і іншыя тыпы — спіні і іх выраблены з цэлага драўнянага шчыта. Каб падоўжыць тэрмін службы, прыдзецца зрабіць «кано» ў адной са спінак. Для ўводу палачкі правідураваць з кожнага боку контуру некалькіх пабач размешчаных адтулін. Краі старанна зачысціць і замацоўваюць адкідны шчыт.

Родная мова,
гісторыя, культура—
неад'емная частка
нашага
самаўсведамлення

БЕЛАРУШЧЫНА

СВОЙ ПОГЛЯД

Мэрыя ці магістрат?

Не так даўно давялося прысутнічаць на прэс-канферэнцыі ў Мінгарвыканкоме. Ішла размова пра рэфармаванне гарадскога Савета, пра стварэнне малага Савета. Закраналася і тэма далейшай перспектывы, у прыватнасці, магчымасць уяўлення мэрыі і пасады мэра ў сталіцы.

Цікава, што праводзіў сустрэчу з прэсай не нейкі «камуністычны ветэран», а сябра адной з дэмакратычных партый. Нейкі заўсёды лічыў, што менавіта гэтыя людзі не толькі добра размаўляюць па-беларуску, але і па-сапраўднаму даюць пра Беларусь. Але вельмі здзіўляе, калі гэты чалавек пачаў весці

размову менавіта пра мэрыі і мэраў.

Вось талі і закралася ў галаву думка: а ці ведаюць нашы выбарнікі ў Мінгарвыканкоме пра тое, што наш горад меў (чаму толькі меў — мael) Магдэбургскае права, 500-годдзе якога ў 1999 годзе

будзем святкаваць? Напэўна, усё ж ведаюць. Дык чаму ж размова, услед за расійскімі «рэфарматарамі», вядзецца пра мэрыі і мэраў? Варта прыгадаць, што на Беларусь, у гарадах, якія мелі Магдэбургскае права, былі магистраты. Гэта засведчана ў Статуте ВКЛ 1588 года!

У нас нейкі прывыклі здзелкі ставілі да кансерватызму. Але менавіта кансерватызм — аснова еўрапейскасці. Прыклад Германіі, Францыі, Англіі сведчыць пра яго жыццяздоль-

насць. І таму ў нас, на Беларусі, неабходна пайсці менавіта кансерватыўным шляхам — аднавіць усю структуру нашай дзяржавы. — Сойм, соймкі, рады, адміністрацыйны падзел, талер, магистраты.

Менавіта талі наша дзяржава набудзе сваё гістарычнае адметнае абліччя. І магистраты ў беларускіх гарадах былі б не толькі аднаўленнем існавання, але і справядлівым аднаўленнем структуры, але і аднаўленнем гісторыі, калі не толькі наша сталіца мела Магдэбургскае права.

Анатоль МЯЛГУЙ.

Радаўніца на Залатой гары

«Ваша Высокапраасвятшчэнства! Просім благаславіць пра-вядзенне панаінальнага набажэнства з хрысціянскімі моладзю ў Сталавіцкім прыходзе ў сувязі з Вялікаднем памёршых... на зняважаных вайсковых пахаваннях Паўночнай і Першай сусветнай войнаў... а таксама на прыходскіх зруйнаваных могілках былога праваслаўнага прыхода між вёсак Загор'я, Дуброўна, Сачыўкі...»

Гэта радкі з п'янага Міністэрства культуры і Беларускага праваслаўнага брацтва трох Віленскіх пакутнікаў пры Мінскім Свята-Петрапаўлаўскім саборы ў Беларускую праваслаўную царкву, на якім мітра-паліт Біларэт зрабіў кароткую, ёмістую рэзалюцыю: «Бог благаславіць святыя намеры Бра-тва».

Радаўніца... Свята, якое ні-колі не забывалася на Беларусі, якое несна перапынілася ў смутку аб страчаным і адна-часова, у радасці за працяг жыцця, сувязь пакаленняў — жывых і памёршых. Сялета яго ўпершыню святкавалася як «каршыяльнае дазволенае», як дзяржаўнае свята. Людзі ўша-нувалі памяць сваіх продкаў без боязі «быць неверно поня-

тымы», паступова пазбаўляю-чыся ад пугаючай уагаты матэ-рыяльнай і ўкаранёлай «комуністычнай прапаганды і агітацыі».

Паміналі і тут, на могілках, рэчэй яшчэ прыбраных і до-браўпарадкаваных, — у Сталаві-цах, дзе былі людзі з Загор'я, Сачыва, Уласаў, Таршычаў і Судары — за самагарадку, як гэта здаўна зведзена ў нашым краі, з абрусамі, стравамі і кветкамі.

А там, на Залатой гары, ча-мусці спатрэбілася благасла-віненне?

Цягнулі дарогу Мінск — Брэст, так званую «лінію», бо будоўля была прамежкава-на да Лініі іскіх гульніа ў Маскве. А побач з трайі ціха-тулілі могілкі, старыя, на іх

ужо не хавалі: на Залатой гары — шведы і рускія, праз да-рогу, дзе стаяла Загорская царква (таксама разабраная і вывезеная ў Каўпішчы, дзе по-тым згарэла), яшчэ адны, дзе пераважна хавалі святароў, а не-далёка і вайсковыя пахаванні часоў Паўночнай і Першай сус-ветнай войнаў, дзе побач з праваслаўнымі ляжалі каталікі, пратэстанты — немцы і шведы...

Ляжалі, спачывалі, але... Менавіта адсюль, з могілкі, на загалу «верху» сталі браць жыві на «лініі», пераваж-на на ўчастак ад Дуброўна да Уласава. Жыві разам з чалавечымі касіямі і чаравімі! На адзінку, на якім, вядома, свед-чаць жыхароў вёсак, няма года без аўтакатастроф (на чужых касіях ішчася не буду-юць).

У маі 1983 года, як знак ад Бога, на гэтым зняважаным месцы была знойдзена ікона Пакрава Багародзіцы са Свя-тымі Анёламі, Прарокамі і

Апосталамі «за гаротных моля-чыхся і з гора іх выбаўляю-чых».

А таму з першых жа крокаў, звязаных з правядзеннем хрэ-снага ходу да зруйнаваных ма-гіл, вышэйшымі арганіза-цыямі сутыкнуліся з зняцім процістаяннем мясцовых «кеса-раў», асабліва тых, у якіх, як кажуць у народзе, «у вушах вышчэ».

За два дні да Радаўніцы іко-на зніжчалася ў Сталавіцкім прыходзе, напярэдадні — на ма-лебне ў Жыровіцкім манасты-ры. А 5 мая хрысціянскі ход ад навакольных вёсак, з харугва-мі, з удзелам трох свяшчэнні-каў, дыякана і пастушкінаў Мінскай духоўнай семінарыі, хору семінарыстаў і хору Беларускага праваслаўнага брац-ва была дастаўлена да месца былых пахаванняў.

Цяжка перадаць словамі пра-цэс хрэснага ходу: сотні лю-дзей з навакольных вёсак, з царкоўнымі спевамі ішлі праз вёску, а пасля па свежапаса-ным полі, з якога паўсюдна, як крык аб літасці і чалавечай спагадзе, тырчалі чалавечыя коці і чары.

Яшчэ па дарозе старэйшы жыхар вёскі Загор'я дзевяно-стагадоў Мікалай Ключко рас-казаў пра тое, як стараўся бы-лі старшынні калгаса «Новый путь» Баранаўіцкага раёна «да-весці да канца» распачатую справу па руінаванню магіл. Не паспелі яшчэ трактары-сты, дык назавтра прывёз ім старшынні тры літры гарэлкі. Сказаў: «давайце, хлопцы, вы-п'ем, а пасля, калі ўжо выпілі...

На спантаным мітынгу, які адбыўся адразу пасля наба-жэнства, п'емішніца Ніна За-горская, уладжэнка гэтых мяс-цін, старшынні Беларускага праваслаўнага брацтва Мікола Матручнык, многія вясковыя казалі словы аб вялікай патрэ-бе гаіць раны, нанесеныя зм-лі беларускай, памяці людской і гісторыі нашага народа, свя-та шанаванне памяць аб про-дках. Тут жа прысутныя паста-навілі збіраць грошы на будо-ву каліцы (ці царквы), а іко-ну Пакрава Багародзіцы ча-сова перадаць у Мінскі Свята-Петрапаўлаўскі сабор...

Потым, па дарозе ў Мінск, думалася, колькі яшчэ ў Белар-усі такіх зняважаных люд-ской чэстнасцю і бясшчэ-рым Залатой гары? Ці заста-раваны мы ад такога ж вар-варства ў будучым? І што яш-чэ трэба зрабіць, каб загла-дзіць нашу віну перад светлай памяццю нашых прапачураў?

Уладзімір МАМОНЬКА.
Фота Уладзіміра КРУКА.

ВЕХІ ГІСТОРЫІ

Рэч Паспалітай складалася з дзякоў аўтаномных частак: Польшчы (або Кароны) і Вялікага княства Літоўскага (або Літвы). На чале дзяржавы зна-ходзіўся кароль польскі, ён жа Вялікі князь Літоўскі. У XVIII ст. з дзяржаўнасцю Вялікага княства Літоўскага, у састаў якога уваходзіла тэрыторыя, на-якой жыў беларускі этнас, ад-бывалася тое, што, напрыклад, было з Беларускай рэспублікай у саставе Саветаў Саюза. За доўгія гады сумеснага існава-ня ў адной дзяржаве больш развітая і моцная частка па-галынала слабую. Усё часцей «Рэч Паспалітай» абодвух на-родоў — у другой палове XVIII ст. называлі «Рэч Паста-літай Польскай» або Польшча. І 3 мая 1791 г. новай Кансты-туцыяй абвешчана аб ліквідацыі аўтаномнага Вялікага княства Лі-тоўскага і ўтварэнні унітарнай дзяржавы.

Магнацтва рэспублікі было нештаматкае, але магучае па-сваёму багаццю, уплыву, сваяцкіх сувязях з ішчазымі-мі семіямі, мела ў сваіх дварах уласныя войскі і карыста-лася дзяржаўнымі правамі. Анархія магнацтва асабліва са-дзейнічала праўленню кара-дзі з саксонскай дынастыі — Аў-густа II і Аўгуста III. Права са-вабоднай забароны («liberum veto») лічылася адным з най-важнейшых правоў шляхты ў Рэч Паспалітай. Кожны шлях-ціц мог уздзейнічаць на выбар-ніц каралі адным голасам мо-гарвалі паслядзясне сеіма або адмяніць яго рашэнне. У той жа час існавала і прыказка: «Шляхцін на агародзе роўны ваводзе». Для дасягнення сва-іх мэт шляхці аб'ядноўвалася ва ўзброеныя саюзы, т. зв. кан-федэрацыі. «Залатая вольнасць» шляхты абароніла сама-вольствам, беспарадкам, анар-хіяй.

Ужо з пачатку XVIII ст. Расія, Аўстрыя, Францыя і Прусія ўсё часцей умяшаліся ва ўнут-раныя справы Рэчы Паспалі-тай. І калі ў лютым 1763 г. у Пецярбургу атрымалі паведа-ленне аб цяжкай хваробе Аў-густа III, то пры двары адбы-лася нарада п'яці сановнікаў: графа М. Варанцова, князя А. Галіцына, графа Н. Папіна, гра-фа А. Бястулска-Руміна і кня-зя М. Валюнскага, на якой бы-ло вырашана садзейнічаць вы-барам каралі з палікаў і па-дрыхтаваць для гэтага калі-мільёна рублёў і корпус войскаў у 30 тысяч. Кацярына II прані-вала кандыдату: літоўскага старошніка графа Станіслава Аў-густа Панітоўскага або кня-зя Адама Чартарыйскага. Калі неўзабаве кароль Аўгуст III па-мер, магнаты Вялікага княства Літоўскага ўсё р'еа сапалілі ў барацьбе за трон. Самую ўплы-вовую з групавак (або, як яе называлі, «фамілія») — Чар-тарыйскіх, узначальвалі браты Мікалай Чартарыйскі, вялікі канцлер Літоўскі і Аўгуст, ва-явода рускі, Гроўпоўку Патон-хіх — кіеўскі ваявода Патонкі і вільскі ваявода князь Кароль Радзівіл (вадзюма пад мяшч-кай «Пане Каханку»);

Масальскіх — браты: лі-тоўскі гетман і вільскі епіскап; літван саксонскай быў каро-ны гетман Бранікі. Чартарый-скіх шукалі дапамогі і пад-трымкі ў Расіі, Патоцкія — у Францыі і Прусіі. У 1764 г. у Вялікім княстве Літоўскім бы-ла створана генеральная канфе-дэрацыя, якая выступіла суп-раць Радзівіла. Войскі княст-ва, сумесна з рускімі, занялі крэпасці Нясвіж і Слуцк. Вой-ска Радзівіла былі разбіты, а сам ён уцёк за мяжу. На вы-барнім сеіме 1764 г. на трон узвядзіла прадстаўнік Чарта-рыйскіх Станіслаў Аўгуст Пана-тоўскі. Расія і Прусія выставілі практ ураўноўвання правоў

далучэнні да канфедэрацыі і на-паў на рускі батальён пал-коўніка Абухавца, на дапамо-гу якому пайшоў А. В. Сувораў. Агіткі быў разбіты пад Ста-ловічамі. У 1772 г. таксама бы-лі разбіты атрады Зарэмбы і Пу-лаўскага і рэзкі канфедэратаў былі вышчунты прускімі войска-мі з тэрыторыі Рэчы Паспалі-тай.

Прускі і аўстрыйскі ўрады, гэтак жа, як і Расія, загалі ме-лі практы падзелу Рэчы Пас-палітай. Князь Каўніц такі пра-ект прапанаваў ў 1768, а кароль прускі Фрыдрых II — ў 1769 г. Але канвенцыя паміж Расіяй, Прусіяй і Аўстрыяй аб падзеле тэрыторыі Рэчы Паспалітай бы-

немы, куріяндзі, словам, не ўбачыў двух сяня, якія былі б аднолькава апрануты і размаў-лялі правільна на адной мове, мешаніна плямён і моў нагад-вае Вавілонскае стулопаварэ-не.

Пры падзеле Рэчы Паспалі-тай было забыта міжнароднае пра-ва — не выстаўляць ва ўзаема-адносінх паміж дзяржавамі прэтэнзій, якія не маюць пад сабой падстаў або даўно стра-цілі сваё значэнне. Але калі ў дэкларацыі 1763 і 1764 г.г. Ка-цярына II запэўнівала ў сваіх імкненнях «захаваць Рэч Паспа-літую ў цэльнасці яе стане, у правах, вольнасцях і асновах, таксама як і ў гісторыі», то за-тым лічылася, што далучэнне «землі, якая даўна Расіі нале-жала», «гарады рускімі князямі створаныя, і народы агульнага па-расіянам паходжаннем і ім ад-наверныя». Пасля Прусіі і Аў-стрыі ў 1764 г. ў Варшаве заву-лялі, што іх манархі абавязаны чуткамі аб падзеле Польшчы і Літвы. Праз некалькі гадоў Аў-стрыя ўспомніла, што ў XIII—XIV ст. ст. князствы Галіцкія і Уладзіміра-Валынскія належалі Венгрыі, а Прусія аб'явіла сябе спадкаемцай арэна кароныс-цаў, прэтэндуючы на ўсходнюю Прусію. Акупцыя тэрыторыі пачалася яшчэ да падпісання дакументаў аб падзеле.

Сярод многіх прычын гэтых падзей як эканамічнага, так і палітычнага характару можна адзначыць дзве. У першым, як зрабілі і двух ішчых падзелах вайнаў кансерватыўныя ма-гнацкія вярхі дзяржавы. І ма-гнаты Вялікага княства Літоў-скага нічым не аднавіліся ад польскіх, бо былі звязаны з імі кроўнымі сваяцтвам. Акрамя ўладанняў у княстве, мелі землі і ў Кароне; лічылі сябе палы-камі; жылі больш у Варшаве, чым у Вільні; размаўлялі і пі-салі на польскай, французскай, нямецкай мовах. У пагоні за багаццем, уладай, варагуныч паміж сабой, яны звярталіся за падтрымкай (грашовай або вай-сковай) да суседніх дзяржаў. Выступалі супраць рэформаў, за захаванне «залагой вольнасці» шляхты. Самы багаты чалавек Рэчы Паспалітай, князьскі ар-дынат князь Казімір Радзівіл, якому належала каля п'ят тысяч вёсак, больш тысячы гара-доў і мястэчак, змагаўся суп-раць Расіі, аднак калі ў яго канчаліся грошы, выступалі на яго баку (як гэта было з яго ўдзелам у радаскай канфедэ-рацыі). Расія, Аўстрыя і Прусія аднолькава віваліся ў падзе-ла Рэчы Паспалітай, бо ска-рысталі права можага супраць слабеішчага. Але і Рэч Паспа-літай, калі была моцнай дзяржа-вай, неадразу ў пачатку XVII ст. спрабавала захапіць маскоўскі трон, пасадзіўшы на яго спадкаў Ліжэдымітрыя I, а потым Ліжэдымітрыя II. Менш за ўсё вярхі думалі пра народы, якія жылі на гэтай землі. У выніку вайны дзесяткі пера-ходзілі ад адной дзяржавы да другой.

Алена ФІЛАТАВА,
старшы навуковы супрацоўнік
Інстытута гісторыі
АН Беларусі.

ФАЛЬКЛОР У ЗАПІСАХ НАШЫХ ЧЫТАЧОЎ

ЦЯЖКА ЖЫЦЬ ПА ПРАДЗЕ

Дзе суседкі абмяркоўваюць навіны:
— Учора на прагледні азрамона з паса-ды-дзімалі. Ніхто не заступіўся за яго... Усе старшынні пагавялі.

— А я што казаў? Праці ветру не плю-неш. За праду зрабў хлопец!

— Ат, лепш бы ён не пачынаў хе шу-каць. Такому цяляці вадка не спаймаць...

П'ЯНАЯ «ЛЮБОЎ»...

Яшчэ адна балочная тэма:
— І калі гэта выйдзе закон, каб забара-ніць алкагалічным раджэжам? Народ за-дуць... Толькі ў адной нашай Жэнькі ажно дваццаціца. І ўсе ў спецыяльнае вучыцца...

— А дзе ж ім ішчэ вучыцца, калі сабра-жэння не маюць. З дурнога куста і ягада пуста.

Прыслаў Віталі СВІСТУНОВІЧ
з вёскі Бажкі Ляхавіцкага раёна.

БАЦЬКА З ГУМАРАМ

Наш бацька — чалавек з гумарам. Зімой і вясной, калі ў нас з братам масмарк, ён, выкарыстоўваючы словы Я. Коласа, кціць з нас: «А мух, тых мух у хляпцы у носе». Аднойчы, калі мы добра паспачылі, ён сказаў: «Чым менш спаву з вамі — лепш збавіцца ад ішчэ. Мне бацькава дасціп-насць падабаецца, і я запамінаю яго выразы і пры выпадку буду іх скарыстоўваць.

Прыслаў унуча 9-га класа
Лёня СЫС з Гомеля.

ДЛЯ ГУРКОЎ, НЕ ДЛЯ РАСОЛУ

Аднойчы дзяўзэка Майей купляў у краме бочку з-пад селядцы. Додае аглядаў яе, хань б не чыкла. Тут яго сусед расказаў, як адзін бондар, працуючы свай тавар на кірмашы, гучна крычаў: «Каму бочка на гуркі!»

Адзін пакутнік праз пару тыдняў прый-шоў да майстра сварачыца: «Ціж твая боч-ка?» Бондар спакойна адказаў: «Нічога дзіў-нага. Я ж прадаваў бочкі на агуркі, а ты наліў расолу».

Чуў я і раней прыказку ў нашай Івана (бондара) купіш хіба бочку на агуркі, аднак паходжанне яе яразумей толькі пас-ля расказанай гісторыі.

Прыслаў Анян БЕРАБЕЙ
з вёскі Чымаха Барэзніцкага раёна.

КАУНЕРЫКІ ДЛЯ ЯБЛЫНЬКІ

Ці можна «угаварваць» пладоўе друшча падава-ваць хоць бы невялікім ураджам крыж раіей? Аказваецца, можна. Для гэта-га трэба надзець на яго пластыкавы каўнерык, да-кладней — некалькі такіх каўнерыкаў.

Каб хутчэй завязаліся кветкавыя пупышкі, поплы-ны садзаводы адгінаюць частку атожылкаў, надаючы ім гарызантальнае станові-шча. Яшчэ лепш адгануць іх даніаў. Адток асімілява-ных рэчываў да сталава ўскладняецца, а высокае іх утрыманне ў атожылках да-памагае закладцы і развіц-цю кветкавых пупышак, з якіх і з'яўяцца плады.

ЗРАБІЎ НЕ ПА СХЕМЕ

Наведваючы дачную ўчас-ткі, здзіўляюся: усе грады зроблены па адной схеме, для ўсіх культур. Але ж адны расліны любяць віль-готную глебу, другія — больш сухую.

І падрыхтаваў спецыяль-ную граду для вільгацелю-

бівых культур. Каб не за-стойвалася вада, зрабіў унізе дренаж з галінак. У міжрадкоўі закапаў мох, які вадкасць бактэрыяльнымі ўласцівасцямі. Мох вы-датна акумулюе вільгаць, паднітае расліны. Паліваю яго растворам драўніннага папелу. Граду абавязкова раблю ніжэй узроўню гле-бы ў садзе на 15 см. Раз-рыхляючы глебу рассялення на ёй... дажджавыя чэрві, якіх сам вырошчаю. Проста капаю яму 50×50 см, укладваю туды лісьце, крыж макулатуры і пасыпаю даж-джавак чарвей. Абавязкова падкармливаю іх кухонны-мі адходамі. Асабліва ін-тэнсіўна яны развіваюцца на ад палівання вадой, якая застаецца пасля прамыван-ня мяса...

Калі градка ніжэй узроў-ню глебы, вельмі зручна прыкрыць яе плёнкі і ат-рымаць расаднік, цыпльш, прыкладу, тры трыба, зрабіў «цёплую граду». Улажыў слой галінак, сінтэлін, лі-сьце, макулатуру, ануц, кам-посту, драўніннага папелу. Такія грады «грэе» да п'яні гадоў, і прыбаўка ўраджаю на ёй складае 50—70 і больш працэнтаў. Для муль-чавання выкарыстоўваю шматгадовы лубін. Зялё-ныя часткі яго здрабняю, закопваю вакол раслін, што дае магчымасць нарошчван-ня слою гумусу. Карані лубі-ну здрабняю, заліваю ва-дой 1:3 і настайваю чы-дзень.

Б. ДУХНІВІЧ,
садавод-аматар.

Стравы беларускай кухні

ХАЛАДНІК
500 г маладзёў буркоў з бацінінем, 1,5 л бурчанна-квасу, 3 сярэнья маладыя агуркі, 4—5 маленькіх цыбу-ліны, 4 яйкі, 2—3 сталовыя лыжкі кропу, 1 чайную лыж-ку зеляніны сельдэраю, 1 шклянку сметаны, 2—3 чай-ныя лыжкі солі, 1/4 чайнай лыжкі чырвонага перцу, 5—6 зярнят календры.

Буркі ачышчю і адва-рыць так, каб засталася не-меш 2 шклянкі бурчаннага адвару.

Адвар зліць у асобную пасудзіну. Буркі з баціні-нем дробна нарэзаць. Пры-гатаваць радкую частку ха-ладніку: бурчану квас за-каціць, астудзіць і змя-шаць з бурчаным адварам, у якім папярэдне развесці сметану, і паставіць у ха-лоднае месца.

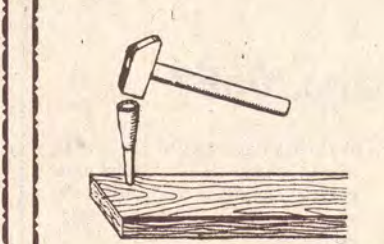
Прыгатаваць густую част-ку: да адвараных буркоў дадаць дробна нарэзанна-е цыбулю і кроп, перацёрты з соллю, агурок, нарэзаны саломкай, сельдэрай, перац, расцёртую календру.

Злучыць густую і рад-кую часткі, размяшаць. У талеркі з халадніком па-класці па яйку, зваранаму

Парады на ўсякі выпадак

І нявольныты малар э-м-жа без асаблівых цяжкасцей правесці па сямне роўную лінію, калі выкарыстае для гэтага пэндзаль з папяроч-ным металічным стрыжнем і лінейку са зрэзаным кра-ем.

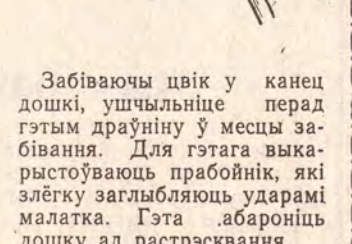
Той, каму даводзілася чы-сціць пыласосам тонкія гар-дзіны, шторы, фіранкі, ве-дае, як цяжкім шчыльна прыгавяецца паветрам да ўваходнай адтуліны. Ад гэта-га можна лёгка пазба-віцца, калі паміж тканінай і пыласосам змясціць тэніс-ную ракетку ці іншую цвёр-дую сетку.

Трымаць дрэў у строга гарызантальным становішчы цяжка, калі вы робіце адту-ліну ў сцяне. Прымацуеце да корпусу дрэў дзюма палоскамі ліпай стужкі не-важкіх грунтоў (напрык-лад, з дзіцячага сталернага набору) ці бутэлек, якая яе замяніць. Справа знач-на спрыяць.

Забіваючы цвік у канец дошкі, ушчыльніце перад гэтым драўніну ў месцы за-бівання. Для гэтага выка-рыстоўваюць прабоўнік, які злёгка заглыбіць ударамі малатка. Гэта абароніць дошку ад растрэскавання.

Каб добра адшліфаваць наждачнай паперай круг-лы драўніны ці пласта-савы стрыжань, зрабіце простае прыстасаванне. У прамавугольным драў-ніным бруску прасвірдуйце дзірку, дыяметр якой адпа-вядзе дыяметру стрыжня, а потым распыліце брусок на дзве роўныя часткі. Як карыстацца гэтым прыста-саваннем, відаць на малю-нку.

Гаспадыні на заметку

▲ Падстаўкі, якія вы ставіце пад гаршкі з раса-дай (і, дарэчы, на якіх ставяць гаршкі з пакаёвымі кветкамі), часта пакрытавыя цяжкамынымі плямамі. Каб пазбавіцца ад і

